

Urakkatöitä pellolla, vapaa-aika Keimolan Kesoililla

Erkki Immonen syntyi vuonna 1963 Hiekkakivenkujalla. Erkin isän perhe rakensi talon siihen aikanaan, vuonna 1953. Hän oli niin sanottuja siirtokarjalaisia. Erkki muutti takaisin alueelle aikuisena, kun piti saada rakennettua omakotitalo. Tontin sai silloin vielä aika edullisesti, kun kunnallistekniikkaa ei vielä alueella ollut. Aika moni muukin lapsuuden ajan naapureista tai tuttavista on hänen mukaansa muuttanut alueelle takaisin.

Rauhalantiellä asui Erkin lapsuuden aikaan paljon lapsia. Hän muistelee, että pihapeleihin - tai tiellähän he silloin oikeasti pelasivat - saatiin hyvin porukkaa mukaan. Alueella oli monia maalaistaloja, kuten Nyberg, jolla oli kasvihuoneita. Maanviljelijöitä oli alueella useita. Yksi maatiloista, lähistöllä sijainnut Laitisen hernepelto, oli Erkin ensimmäinen kesätyöpaikka. Hän oli 11-vuotiaana pellolla ensimmäisen kerran töissä ja vielä parina kesänä sen jälkeenkin. Erkin mukaan se oli sellaista urakkapalkkahommaa, jolla saatiin vähän taskurahaa.

Lapset pelasivat aikoinaan pelloilla fudista aina siihen saakka, kunnes heidät tultiin häätämään pois. Siihen aikaan ei ollut tarjolla muita paikkoja, missä pelata. Pipolätkää pelattiin kaduilla, kun ei muuta paikkaa ollut. Yksi perhe, joka oli Keimolan Kaiku -urheiluseurassa aktiivinen, teki omalle pihalle urheilupaikkoja, jossa käytiin esimerkiksi hyppäämässä seivästä. Erkki kertoo, että seipäät tehtiin itse ja ne vietiin pannuhuoneeseen kuivumaan ennen kuin ne otettiin käyttöön. Pihalle tehtiin korkeushyppy- pituushyppy- ja kuulantyöntöpaikat. Keimolan Kaiun majakin rakennettiin aikoinaan talkoovoimin.

Erkki muisteli, että heidän omalla pihallaan kasvatettiin juureksia ja vihanneksia, vaikka hänen lapsuutensa aikana alueella oli jo kauppojakin: Naskalin kauppa, Elanto nykyisen Alepan kohdalla, jonka lisäksi Viljasen taloon tuli vielä K-kauppa ja pankkikin. Hän kävi aikanaan Kivistön koulun, joka nyt on jo purettu pois. Samoin kävi hänen toiselle koululle, Vantaankosken koululle (Erkin muistelujen mukaan se oli silloin nimeltään Vantaanjoen koulu, josta myöhemmin tuli Vantaankosken koulu). Lapset ja nuoret kehittivät niihin aikoihin itse itselleen monenlaista puuhaa ja toimintaa. Pesistä ja jalkapalloa pelattiin, Kivistön kentällä luisteltiin pimeässäkin. Kannistoon asukkaat rupesivat jossain vaiheessa sitten itse tekemään ja hoitamaan jäätä, kun siellä ei luistelukenttää ollut aiemmin ollut.

Vapaa-ajan viettoä bensa-aseamalla ja moottoriradalla

Erkki muistelee, että he nuorina aina luuhasivat Keimolan Kesoililla (entinen Esso, nykyinen Neste). Se oli kuulemma ”se” paikka. Hän muisteli, että ”broidi ja sen porukat kävivät jossain tanssipaikalla Porintien varressa”. Tanssipaikalle oli Erkin

mukaan ihan bussikuljetus, joka kiersi tietyt pysäkit ja haki nuorisoa kyytiin. Se oli maksullinen bussi, joka tuli sitten joskus aamuyöstä takaisin. Raha siihen aikaan oli tiukassa, eikä nuorilla oikein ollut varaa mennä keskustaan, kun diskon pääsylippu ja bussilippu olisi pitänyt maksaa. Busseja ja niiden reittejä ja huonoa kuntoa muistellessaan hänen mieleensä tuli seuraava juttu: Kannistontien varrella oli bussipysäkin merkki, mutta siinä ei ollut pysäkkiä, koska tie oli sen verran kapea, ettei siihen mahtunut pysäkkiä. Erkki kertoo, että talvisin kuski avasi bussin oven jo pitkältä ja huusi, että hypätkää vauhdista kyytiin. Bussi ei voinut kuulemma pysähtyä, sillä tiellä oli niin liukasta, ettei bussi olisi enää päässyt liikkeelle, jos se olisi pysähtynyt! Vantaanjoen (myöhemmin Vantaankosken) koulussa kävi kerran niin, että Ylästästä tulleesta bussista oli yksi kaveri jäämässä takaovesta kyydistä pois, mutta kuski laittoi oven liian aikaisin kiinni ja sen kaverin käsi jäikin bussin oven väliin. Kaveri raahautui bussin mukana suht pitkän matkan. Onneksi hänelle ei lopulta käynyt muuta kuin että housut ja kengät hajosivat ja jotain mustelmia hänelle tuli. Erkki kertoo, että tämä juttu pääsi Hesariinkin (Helsingin Sanomat).

Aikanaan kun Keimolan moottorirata oli vielä toiminnassa, nuoret menivät sinne aina pummilla sisään, vaikka Erkin mukaan sieltä jatkuvasti lennettiin pois, kun joku huomasi heidät. Toiminta moottoriradalla oli hänen mukaansa hyvin vireätä 60-70 -luvun vaihteessa. Kun toiminta radalla lakkasi, sinne yritettiin päästä ajamaan mm. fillareilla.

Erkki muisteli, että Pekka Vehkonen, joka oli maailmanmestari motocrossissa, asui aikanaan alueella. Vehkosen montussa lapset ja nuoret kävivät fillareilla ja mopoilla rälläämässä. Monttu oli nimetty Pekan sedän, Kalevi Vehkosen mukaan, kertoo Erkki.

Teksti pohjautuu Erkki Immosen haastatteluun kesältä 2018. Haastattelun toteutti Laurean opiskelija Jenni Viitasola.